

I

* * *

Співайте, бандури, на всю Україну,
Співайте про долю її і мою.
Ця пісня, мов сокіл, над краєм полине,
Багаттям калини розквітне в гаю.

Співайте, бандури, про те, що збулося,
Про мужність героїв у пеклі боїв...
Про батьківську хату й пшеничне колосся,
Що сонця торкається в злеті своїм.

Співайте, бандури, лиш щиро, без фальші,
Бо слуха все завше безсмертний Тарас.
Співайте про дні розтривожені наші,
Надій споконвічних і сумнівів час.

Співайте, бандури, і небо здригнеться
Від славної пісні, що дужо летить.
Хай в душах поснулих знов гордість проснеться,
А в серці любові струна забринить.

Співайте, бандури, щоб в рідній блакиті
Вкраїнські знамена високі були.
Хай знають всі друзі і недруги в світі,
Що волю свою ми навік здобули...

* * *

Подаруй мені, доленько, пісню –
Світлу, сильну на весь білий світ.
Щоб від неї в душі було тісно
І хотілось, мов птиці, в політ.

Щоб цвіли в ній красуні-жоржини,
Білим цвітом палали сади.
А Вкраїна вінками калини
Освятила наш край молодий.

Подаруй мені, доленько, пісню,
Щоб в ній грало дзвінке джерело
Й хліб святий на обрусі барвистім
Був нам вічно – всім кривдам на зло.

Хай летить вона в гори і доли,

Я ж всім серцем прошу і молю:
Рідну пісню пошли мені, доле,
Бо у ній я страждаю й люблю...

Великоднє

Вже сонце грає понад небокраєм,
Вже небо ллє божественну блакить.
І ангели в душі моїй співають
В цю неповторну Великодню мить.

Христос воскрес! Звучать навкруг хорали...
Христос воскрес! Лунає мідь дзвіниць...
Велика благодать на Землю впала
Пророчим криком білокрилих птиць.

І великодніх квітів перевесла
Щасливу землю-матір обняли.
Христос воскрес і віра з ним воскресла,
А в душах світлі мрії розцвіли.

...Палають навкруги предивні свічі
І мерехтять у срібній люстрі вод.
Я йду в надії на спасіння вічне,
Де воскресають небо і народ.

* * *

За легендою, один з древньогрецьких мудреців йшов серед дня із запаленою свічкою в руці вулицями і промовляв: «Шукаю людину...»

Беру в правицю свічку воскову –
Нехай мені дорогу осяває,
Освітить сонцем вулицю живу,
Бо я людину стільки літ шукаю.

Навколо – масок збурена юрма,
Усі притворно, хитро лицедіють,
Лише людини серед них нема...
Я далі йду й несу свічу надії,

Її в руці тримаю наче стяг,
Вдивляюсь в натовп і творю молитву.
Враз сталося. Цього чекав життя –
Христа побачив в небі образ світлий...

День, що минув

Диптих

I

День, що минув, - це благодать всевишня,
Це подарунок неба і землі
Бо захмелів я білим квітом вишні
Пізнавши радощі великі та малі.

Я Господові дякую за день цей,
Прошу Його ще й завтра дарувать
В любові і надії квітне серце,
На нім печать – Всевишня благодать.

II

День, що минув, - прочитана сторінка
Із книги віртуальної життя.
Нестримним вітром пролетів він гінко,
Щоб заквітчати небокраю стяг.

День, що минув, лишив помітки-карби
У долі, вчинках і суцвітті справ.
І я втішаюсь найціннішим скарбом –
Добром, яке вам, люди, дарував.

День, що минув, сказав слова напутні,
Їх з голосу небес ясних почув.
День, що минув, для мене незабутній –
Він завтрашнього запалив свічу...

Так поспішаю...

Так поспішаю, так поспішаю,
Що навіть вітер не здожене.
Літа прожиті услід махають
І небо сонцем віта мене.

Ще треба встигнуть у місто Щастя,
Де квітнуть радість і благодать
Відчую щастя, мов на причасті,
Щоб згодом людям його роздать.

* * *

Неси уперто ти свого хреста,
Хоч плечі натира тобі до крові.
Йди у смиренні, мужності й любові,
Хай в серці віри пагін пророста.

Неси уперто ти свого хреста
І не клади його на інші плечі,
Бо буде це – підступна, підла втеча
Від долі, хоч вона в нас - непроста...

Неси уперто ти свого хреста,
Як серце мліє і болять рамена.
Він буде, мов несхитності знамено,
Ця істина – у святості проста...

Благословенна мить

Життя – це неповторна, світла мить,
Яка добро творити завше кличе.
Вона в моїй душі струмком бринить,
Мов музика божественно велична ,

Що не змовкає й вічно полонить,
Дарує думи і діла пречисті.
Благословенний небом, кожна мить
Вберу в любові й радості намисто...

Хребет

Болить, часто ниє хребет –
По нім били недруги кляті.
Та він, мов сталевий багнет,
Його не зігнуть, не зламати.

Для нього вожді – не вожді,
Він чхав на золочені трони.
Тож навіть у смутку й біді
Не гнувся у низькім поклоні.

Бо він – не підвласний собі,
Така його зболена доля.
За принципи йде вкотре в бій
І має лиш гідність від болю...

* * *

«Дарма прожив, - хтось скаже про мене, -
Багатств немає і не зводив хату...»

Не дорікайте. Світле все земне
Я в долю і у душу встиг надбати.
І хоч не мав посад та орденів,
Зароблених прогнутою спиною,
Та в мене – трійко соколів-синів
І небо України – надімною.
Я розкошів ніколи не пізнав
Лиш вперто йшов по долі шляхом хресним.
До поту в ріднім полі гарував
Освячував любов'ю хліб свій чесний.
Злих заздошів я в душу не пустив,
На дріб'язок свої літа не тратив.
Лише у Бога пристрасно просив,
Щоб вічними були Вітчизна й Мати.

* * *

Вже суперечок й пристрастей лавина
Змітають все на чім стояв й стою.
Дивлюсь у небо в ці важкі хвилини –
В нім істину велику пізнаю.

Хай звідусіль летить образ каміння,
Воно для мене – витримки печать.
Я помолитись стану на коліна,
Щоб небо й грішну землю повінчать.

* * *

Коли ще крок твердий і думка світла,
Коли ще слово Правди я зову,
То я ще треба людям й цьому світу,
То я тут не існую, а живу...

Посіяли пшеницю

Посіяли пшеницю у полях,
Здавалось все це звичним та буденним.
І пригорнула до грудей земля
Насіння в прохолоді полуденній.

Його зігріла, мов мале дитя,
Блаженно напоїла диво-соком.
Щоб те насіння проросло життям,
Зросло пророчо до небес високо,

Торкнулось сонця колосом тугим,
Що пророкує нам добра багато.

Душі і серцю додає снаги...
...Пшеницю сіють – це безсмертя свято.

* * *

Яка неповторність сюжету
І свіжість ранкова краси!
Її оспівали поети,
Мов світлу миттєвість роси.

Мадонна, красуня поліська,
З малям на руках гордо йде.
Вклоняються верби їм низько,
В обійми бере літній день.

Вона така юна і світла,
Несе в білій льолі дитя,
Яке в її лоні розквітло
І стало красою життя.

До серця його притулила
В цю мить, мов пречиста свята.
Отак і земля наша мила
В любові людей пригорта...

Кладуть асфальт...

Кладуть асфальт в моєму ріднім місті –
Смоляста стрічка обнімає брук.
Стає так чисто навкруги й врочисто,
Лише у серці – дивний перестук.

Щось так тривожно скапують хвилини
Хоча й всміхнувся сонцем щиро світ.
І тут збагнув, що під асфальтом згинув
Мого дитинства несхололий слід...

* * *

Я думав, що зими уже не буде –
Так сонце посміхалося мені.
І вітру пісня, ця гірка облуда,
Пророкувала далі весняні.
Та налетів мороз з-за дальніх піль -
Всю благодать холодним днем остудив.
Ця неминучість, мов на рану сіль,
Я ж думав, може, старості не буде...

* * *

Вдарив kota ненавмисно –
Він закричав, мов дитя.
Мурчиків біль серце тисне,
Душу гризе каяття.

Адже подумав я, грішний,
Хай не осудить ніхто,
Може в житті тім, колишнім,
Був я звичайним котом...

* * *

В суєті мирській життя минає,
Аж під осінь розумієш суть:
Старості щасливої немає –
Затишною старість може бути...

* * *

Чом так не таланить нам,
Хіба ми в цім світі гірші?!
Чом так розкішно панам,
А бідним – іще бідніше?!

Болючий контраст

Йде пані модна і багата,
В руках, мов лялька, цуценя.
І у житті її – лиш свято,
Великі розкоші, гульня.

Цілує песика у носик,
Він радо лає, не змовка.
А поруч милостиню просить
Тремка бабусина рука...

* * *

Стара, як світ, зачовгана бруківка,
Її читаю кроками щораз.
Крізь сотні літ веде мене мандрівка,
Бо в цій бруківці вкарбувався час.

У ній – предивні давнини відлуння,
В ній чути кроки прадідів-дідів.
Вони звучать, немов бандури струни,

Веселим сміхом і сльозами вдів.

Цей брук, мов книга кам'яна і вічна,
До неї я іду за кроком крок.
Дивлюсь у неба зоряного вічі
І в книзі бруку свій пишу рядок...

Не ворожи мені, циганко...

Не ворожи мені, циганко,
Не пророкуй щедрот мені.
Твої химери-забаганки
Хай не приходять навіть в сні...

Ти не побачиш на долоні
Дорогу у життя моє.
По ній літа летять, як коні,
В їх гривах вітер виграє.

Ти не помітиш у зіницях
Зневіру сіру, тіль бід.
У них – надії зоряниця
І ніжний місяць молодий.

Ти не заглянеш в моє серце,
Воно для тебе – на замку.
Бо в серці – радості озерце
Та щастя в сонячнім вінку.

Не осягнеш ти світлі мрії,
З якими я лечу у світ.
В цих мріях вічно молодію,
Стаю, немов вишневий цвіт.

Смуглява молода панянка,
Не витрачай даремно чар.
Не ворожи мені, циганко,
Бо доля – це Господній дар.

Порятунок від самоти

Німує все, навкруг – бездонна тиша,
Аж чути серця неритмічний стук.
Лиш місяць на шибках постелі пише
І тче в куточку срібну сіть павук.

Ба, навіть кіт-воркіт подавсь з оселі,
Висить, мов меч Домоклів, самота.
Чом так, до болю в серці, невесело,
Важка задума навкруги вита?!

...Та раптом відчинились двері лунко
І голос внуків ніжно забринів.
У самоті цим світлим подарунком
Я знов рятуюсь від тривожних днів...

* * *

Спокуси підступний дурман
Тягне до пекла з раю.
Йду із гріха крізь туман
І не востаннє каюсь...

* * *

Літ моїх шаленіють вітри,
Рвуть безжально листки календарні.
Хоч вже осінь хлипка на порі,
Та мене упокорити марно.

Бо ще тіло гартую своє
І в душі моїй сонечко світить,
Мрія в білих садах виграє...
Не торкайтесь вітри цього цвіту!

Хай хоч мить ще побуде душа
В дивнім світі надії й любові,
Хай ще пам'ять моя воскресла
Тепле літо у спогадах й слові.

А я втішусь, здолавши літа,
Заяснію в солодкій тривозі.
Мене кличе пора золота,
Мені з старістю не по-дорозі...

І за незрячого сердечно помолюся...

Іде незрячий крізь юрбу байдужу,
Він костуром читає темний шлях.
Його душа за білим світом тужить
І мріє про волошки у полях.

Сльоза спадає із очей незрячих...

Чим можу втішити цю людину я?!
Лиш Господові дякую, що бачу,
Як квітка сонця радісно сія,

Як обіймають небеса каштани,
Як день мені трояндово всміхнувсь.
Тож на коліна перед Небом стану
І за незрячого сердечно помолюсь.

Нехай Господь пошле йому прозоріння
Таке жадане, мов весна, ясне,
Й ключем чарівним сонячне проміння
Його темницю чорну відімкне...

* * *

Любити себе не грішно,
Любити себе нам треба,
Як посмішку ніжну вишні,
Як безмір ясного неба,

Що світиться веселково.
Любити себе не грішно,
Але, щоб у цій любові
Так любо було всім іншим...

* * *

Мороз січневий душу не остудить –
До нас приходить молодість у снах.
Бо ми, хоча вже досить літні люди,
Та у серцях ще гомонить весна...

* * *

Яка щемка, яка терпка печаль
Вуаллю затуля від світу вічі!
Бо боляче і так нестерпно жаль,
Коли весна життя згаса, мов свічка...

* * *

Не чекаю дзвінків телефонних –
Ніч навкруг, все в солодкому сні.
Так й живу у цій тиші бездонній
І не сумно, не терпко мені.

Я плекаю слова-візерунки
В поетичні мрійливі рядки.

Вони, наче казкові малюнки,
Наче лагідні хвилі ріки.

Не чекаю дзвінків серед ночі,
Бо й «мобілки» вже стомлені сплять.
Я ж безмов'ям натішитись хочу,
Щоби словом людей привітатъ...

* * *

У жорнах часу все стає, як пил,
Багатства й трони перемелють жорна.
Лиш лишиться правічний сум могил
І пам'ять – світла чи трагічно-чорна...

* * *

Єдиний раз живу на цьому світі
І перед Небом я за все у звіті -
За слово честі, правнуків своїх,
Тому я Правдою благословляю їх...

II

* * *

Молюся я на Матір Божу,
А бачу матінку свою.
Вона на Пресвятую схожа,
Тому душа її в раю.

Тут, на землі, крізь біль-тривогу
Матуся світлою пройшла.
Служила вірно людям й Богу,
Та боронила нас від зла.

Своїм теплом, неначе сонцем,
Зігріла нас на всі літа.

У кожному подиху і кроці
Ми чуєм - дух її вита.

Вона живе у тихих травах,
У ніжних вербах, споришах.
В очах онуків нелукавих
Матусина живе душа.

Вона - свята, хоч не ікона,
І вічна в святості своїй.
Тож вдячно будемо до скону
Молитись, мов іконі, їй...

Цвітуть сади...

Квітнуть навкруг сади
Радісно і чудово.
»Мамо, приходіть сюди,» –
Кличу я знову й знову.

Сядемо край воріт –
Вже журавлі курличуть.
Скільки ж бо весен й літ
Ви у тім світі вічним!?

Сядемо край стола –
Серце заб'ється лунко.
Я доторкнуся чола
Вдячності поцілунком.

Ваших торкнуся рук,
Ніжних і мозолястих.
Скільки було розлук,
Стрічі були нечасті...

Може вже пізно це,
Але пробачте, рідна.
Ваше завжди лице,
Наче весна погідна.

Я ж у житті такий,
Як Ви мене навчили.

Тільки сніги років
Голову притрусили.

Серцем ще молодий,
Якось оце незвично...
«Рідна, ходіть сюди!» -
Правнуки Вас вже кличуть.

...Мамо, буя весна
Щедрим духмяним квітом.
В пам'яті знов вона
Хоче Вас воскресити...

* * *

Коли мій день засмутить тінь зневіри,
Коли усе здається на межі,
Відкрию душу для добра і миру,
Щоб Господові й людям послужить.
Зведу до Неба руки, наче крила,
Хай сонця промінь в долі забринить.
Мене в світах почує матір мила
Й молитвою від лиха захистить.
Надія розцвіте й засяють вічі,
Бо серце неньки – оберіг наш вічний...

Тебе ж бо спогад до Случа несе

*Моєму другові світлої юності і мудрої зрілості судді Верховного Суду
України Ю. В. Прокопчуку*

Б'є у литаври київська блакить,
Цілує небо храмів світлі бані.
І десь Хрещатик славний гомонить,
Дарує цвіт розвесняних каштанів.

Таке знайоме і приємне все...
Хтось, певно, мріє про життя в столиці.
Тебе ж бо спогад до Случа несе,
Ти подумки летиш туди, мов птиця.

Лишивши віртуально Київ-град,
Через хвилину ти в Березнім ріднім.
Заходиш на Теклівку, в древній сад,
В своє дитинство любе і погідне.

Всі вулиці містечка ошатні

Тебе вітають усмішкою сонця.
Відлунюються в кроках давні дні,
Коли вже юність стукала в віконце

І смак цілунків перших принесла,
Кохання хміль навік подарувала...
Тож пам'ять знов незримо повела
На краю рідного незражені причали.

Туди, де найрідніше в долі є,
Через простори прилетів, незчувся,
Бо там – гніздечко затишне твоє
І ніжні руки милої матусі.

Її очей надія і печаль,
Ти ж бо приїхав, щоб від'їхати знову...
Вона тебе, як гостя, зустріча
У материнській вірі і любові.

Обніме так, як вміє лиш вона,
Зігріє, вбереже від бід і лиха.
В очах матусі ще бринить весна
Хоча в роки вже прохолода диха.

- Що в тебе, сину?, - мовить, як завжди.
Тобою помилується хвилину.
Для неї ти – красивий, молодий,
Чудовий син і дорога дитина.

...Та, знову Київ. Спомини пливуть
В Дніпрових хвилях, на крилі лелечім.
Вже й дзвонів Лаври доокіль не чуть,
Лиш ностальгічно вечір ліг на плечі...

* * *

Фантастичні далекі плавання
Ще з дитинства наміряв собі.
Мені снились веселі гавані
І простори морів голубі.

Не судилось. З полями рідними
Повінчав я свої літа.
Тільки мрія над щастям й бідами
Досі чайкою приліта...

Співає глина...

*Майстрові декоративно-ужиткового мистецтва
гончареві В. С. Андрощуку*

Співає глина у його руках,
У їх теплі й любові оживає.
Вона тріпоче, наче дивний птах,
І з серцем майстра у світі злітає...

Співає глина й творить танець свій,
Немов на сцені, на гончарнім крузі.
Розмотує добра й краси сувій,
Дарує радість непідкупній Музі.

Співає глина... її світлий дар
Народжений в солодких творчих муках.
Це глечик, не простий собі товар,
А диво, що створили Майстра руки.

Співає глина... І здалося в цю мить –
Та пісня з правіків летить донині.
В ній - Божий дух і дух життя бринить.
Шануймо Майстра і вклонімось глині...

* * *

Пишу мелодію дощу,
Який танцює у калюжі.
Прошу його, аби не вщух,
Прошу проникливо і дуже.

Бо так мені приємно з ним
У суєті оцій ранковій,
Коли уже відходять сни
І осяває душу слово.

Я бачу, навіть павучок
У срібних сітях завмирає,
Як вітру трепетний смичок
На струнах дощових співає...

Його мелодія п'янить
І заколихує мрійливо.
Ця світанкова щастна мить
Мені дарує справжнє диво.

...Хоча й засльозені шибки,

Та в них – мої думки розквілі.
Воркують під вікном струмки...
Для мене дощ – натхнення світле.

Симфонія весни

Нитками-променями юне сонце
Гаптує ніжно рушники весні.
І ластів'ята під моїм вікном
Влаштовують концерти голосні.

Краса навкруг – і в серці, і в природі,
Вогнем зеленим вруна пломенять.
В душі буя весняне повноводдя,
А в небі – гуси-лебеді ячать.

Чи можна бути в час такий байдужим,
Коли навкруг – садів цвітуть вінки,
Коли земля летить у космос дужо?!
Тож жити хочеться іще роки, віки,

Щоб нашу долю засвітить високо
Та щастя дарувати в кожен дім.
Весна іде і з кожним її кроком
Стає цей світ пречистим, молодим.

Злетілись птахами сюди...

Моїм друзям-однокласникам
Злетілись птахами сюди,
До школи, наче на причастя.
Солодких спогадів меди
П'ємо й хмеліємо від щастя.

Тут все таке близьке до сліз
У альма-матер, вічній, добрій.
Та нас стрічає сум беріз,
Бо вчителі пішли за обрій...

Як час летить! Змінились ми,
Колись чорняві й світлорусі,
Вже стали літніми людьми –
Звичайні дідусі й бабусі.

А все ж, у серці назавжди –

Весна життя і цвіт кохання.
Наш спогад – в далях молодих,
У зацілованих світаннях.

Все, що було, вже відбуло,
Лиш не забудь того ніколи.
Літам і старості назло,
Нам молодість дарує школа...

Мелодія

Вона прийшла, здолавши опір стін,
Прорвалася крізь товщу й твердь бетону,
Трояндою лягла мені на стіл,
Звільнила з пут вечірнього полону.

Я заяснів в трояндовім вогні,
Я захмелів в мелодії цій дивній.
Вона була зі мною і в мені
Й вела до мрії понад часом рвійно.

Я з нею плів на хвилях ніжних цих,
Туди, де розцвіли весни причали.
Здалося, світ на мить спинивсь, затих,
Коли та скрипка так чарівно грала...

Казка на все життя

Кучеряві вишні на дорогу вийшли
Й дівчину-красуню узяли в полон.
Як це неповторно і красиво вийшло,
Це було як диво, наче світлий сон.

Закружляли вишні у безмежжі синім,
Посміхнулися небу сонячно вони.
І вдягнули вишні вельона дівчині
З цвіту молодого ранньої весни.

А у ці хвилини парубок прилинув,
Поцілунки ніжні-світлі почуття...
Кучеряві вишні хлопцеві й дівчині
Дарували казку на усе життя...

* * *

Обнімає вечір дівчину за плечі,

Щедро сипле зорі в золоту косу.
Небокрав дрімає на крилі лелечім
І земля вбирає вічну цю красу.

Юнку раптом звабив місяць-перелесник,
Вечір від образи спохмурнів й зачах.
В мить таку казкову спогад знов воскреснув –
Запалала в серці давніх літ свіча...

Етюд літньої ночі

Ковшик місяця золотавий
Лле на землю нічну благодать,
Срібноросі духм'яні трави
Обнімають тремку сіножать.

Ніч липнева, мов чарівниця,
Творить казку в полях, в гаю...
Та закоханим все не спиться,
Бо шукають зорю свою.

Моя любов, мов сонце променисте

Якщо люблю, люблю до болю в серці,
А ненависть до нього не впуцу,
Бо в нім бринить добра ясне джерельце,
Краса весни і тихий сум дощу.

Бо в нім – лиш почуття мої пречисті,
Даровані, неначе скарб, навик.
Любов моя, мов сонце променисте,
Мене Творець на цю любов прирік...

Спокутую гріхи коханням

Сповідуюсь перед небом, бо я грішний,
Бо люблю не по-земному білі вишні,
Що цілують у шаленстві цвіту небо.
Я ж крізь білу заметіль лечу до тебе...
Перед світом знов пречисто сповідаюсь,
Що тебе не по-земному я кохаю.
Ти – мій ангел-охоронець, ніжні крила,
В давні весни повела назавжди мила.
У обіймах білих вишень до світання

Я спокутую оці гріхи коханням.
Зацілюю посрібілі коси й очі,
Хоч покаюсь, та грішити знов захочу...

* * *

У радості – дзвінкі, співучі крила,
У щастя – лиш осончене чоло.
В коханні, що нас мила полонило,
Були ці крила й це чоло було...

* * *

Впала раптом й розбилась чаша –
На столі розлилось вино,
Як любов недопита наша,
Заятрилось вогнем воно.

Не тули ти докупи скалки –
Відпливла назавжди весна...
Поцілуй лиш востаннє палко,
Щоб сп'янів я і без вина.

Ностальгічне

Триптих

I

Цілує зорі місяць повен
І темінь хвилю обніма,
На прив'язі сумує човен,
Бо нас з тобою в нім нема.

Лежать у самоті весельця,
Чекають наших добрих рук.
І так тривожно щось на серці,
Хоч не було між нас розлук.

Здається, вчора тут ходили,
Пливли по зоряній воді.
Тоді нас юність полонила,
Звели нас роки молоді.

Та все сплигло на хвилі річки,
Лиш спогади в душі цвітуть.
Чом вечір нас уже не кличе?
Тож в цім життя велика суть...

Не варто сумувати, мила,
Що наші весни відбули.
В наш човен двоє юних сіли
І в казку ночі попливли...

II

Хіба ми винні, хіба ми винні,
Що відцвіли вже волошки сині,
Що відлетіли жагучі ночі,
Що серце вірить у це не хоче...

Хіба ми винні у тім, кохана,
Що наша віра в мороз не в'яне,
А в серці пісня весни лунає
І вишня цвітом навек єднає.

Цей день нас, люба, віта вчисто,
Бо сивина в нас, як срібло чисте.
Ні, ми ні в чому, повір, не винні...
Хай юним квітнуть волошки сині...

III

Заясніли цвітом абрикоси,
Бо морози люті відбули,
Сонечко вплели собі у коси
Та у піднебесся попливли.

І мені махають з високості,
Кличуть чи вітають з далини?
Я за ними йду, лечу у гості,
На весілля юної весни.

Знов бринить у серці дивна казка...
Господи! Яка ж це благодать –
Пригадать кохання першу ласку,
Абрикосів цвіт той пригадать...

Предивний лісу світ

Над лісом пропливає сонце сонне
І ранок поміж соснами блука.
Я, наче бранець в лісовім полоні,
Що райським співом птаства не змовка.

Іду так тихо, що аж серце чути,
Щоб не сполохати оцей предивний світ.
В цю мить так мило, бо думки розкуті,
Й буденності упав із серця гніт.

Тут неповторність на узліссі кожнім,
Вона в уяві казку воскреша.
І, хоч мій кошик без грибів, порожній,
Та повна щастя й радості душа...

* * *

Ковшик місяця золотавий
Лле на землю нічну благодать.
Запашні, мов меди, отави
Обнімають тремку сіножать.

Все затихло в солодкій втомі
В цю божественно дивну мить.
Сон чаклує у кожнім домі,
Лише місяць вночі не спить...

* * *

Розквітли феєрверки понад містом –
Так стало неповторно і врочисто.
Яка краса! Коли пильніше глянув -
Це ж розцвіли березнівські каштани...

Зимові ескізи

I

Так зоряно тут і прозоро
Від білих сліпучих снігів,
Що шаллю лягли неозоро
На плечі стрімких берегів.

Зворушливо ніжна й цнотлива,
Берізка із гаю біжить.
Та, враз зачарована дивом,
Спинилась красуня на мить.

А потім, мов крила, злетіло
До неба безлисте гілля...
Ця казка й мене полонила –

Милуюся нею здаля.

І думаю: сон це чи мрево?
Таке лиш привидиться в сні...
Хіба ж можуть бігти дерева
Та зорі моргати мені?!

II

Стою у цім казковім храмі,
Де іній сріблом виграє.
В його чарівно-дивній гамі
Щось неповторне й світле є.

Довкруг дерева квітнуть біло,
З них пелюстками сніг зліта.
І у тебе на скронях, мила,
Тривожно іній розквіта...